

ffuelse om, hvorledes det paa nogen anden Maade skulde være muligt at udføre det. Det er derfor, jeg har tilladt mig at stille dette Endringsforslag til § 14, for at udtrykke, at den Pengebevilling, som indeholdes i § 14, angaaer baade Danmark og Slesvig. Den ærede Ordfører har bemærket, at det ikke var nødvendigt, fordi der findes en Udtalelse derom i den kgl. Bekjendtgørelse af 30te Mai 1849. Det er ganske vist, at dette forholder sig saa; men det forekommer mig, at Loven dog ikke vil blive correct, med mindre disse Ord tilføies. Det er et fuldstændigt og rigtigt Udtryk af Hans Majestæts Villie, naar disse Ord tilføies i selve Loven, og det forekommer mig, at derved ogsaa Forholdet klares. Naar dette udtryffeligt sættes, saa er det klart, at der ikke kan være Tale om den Indtægt, som maatte tilflyde Hs. Majestæt fra Holsteen og Lauensborg til Civillisten, og det forekommer mig tilslige, at derved Ansvarret kommer til at blive correct udtrykt. Dersom man f. Ex. vilde tænke sig det Tilfælde, at Ministeriet uden Hs. Majestæts Tilladelse anvendte Penge paa at istandsætte et Slot i Slesvig, — enten det hørte til Civillisten eller ikke, vilde ikke gjøre Noget til Sagen, — og afholdt en saadan Udgift af de slesvigiske Intrader, forekommer det mig dog klart, at det var for den danske Rigsdag, at Ministeriet maatte staae til Ansvar for en saadan Fremgangsmaade, og det er dette, som det forekommer mig vil blive udtrykt, naar disse Ord optages i selve Loven. Det er derfor, jeg skal tillade mig at anbefale Forslaget til den ærede Forsamling.

Finantsministeren: Der kan vistnok ikke være Noget at erindre imod, at man, naar man har den Ansffuelse, som den ærede Landsthingsmand der senest havde Ordet, har, da bringer den paa Bane, ogsaa ved Finantsagen; men jeg troer derimod ikke, at det er heldigt, at man søger under en Sag, som Finantsagen, at faae et meget tvivlsomt constitutionelt Spørgs-

maal afgjort, og navnlig at faae det afgjort paa en saa løs og usfuldstændig Maade, som her vilde være Tilfældet, naar hans Endringsforslag toges til Følge, og paa en Maade, der, som jeg strax skal tillade mig at oplyse, i mine Tanker er urigtig. Jeg har allerede tidligere under Sagens første Behandling udtalt mig om, i hvilket Forhold jeg meente, at Ministeriet stod under de nærværende Forhold til den af den danske Rigsdag bevilgede Finantslov. Jeg har ikke i de Udtalelser, som vi idag have hørt fra den nævnte ærede Landsthingsmands Side, fundet Anledning for mig til at komme tilbage derpaa; jeg vedbliver fremdeles mine Ansffuelser. Men, naar den ærede Landsthingsmand har troet at kunne faae det i enkelte Tilfælde vistnok meget vanskelige Spørgsmaal, hvilken Udgift Ministeriet var nødsaget til at have Tillægsbevilling for, og hvilken Udgift det derimod kunde afholde af de Landsdeles Intrader, som ikke ere repræsenterede paa den danske Rigsdag, — klaret og afgjort ved simpelthen at stille saadanne Endringsforslag som dem, hvoraf det første er opført til § 14, og hvoraf flere ere anførte til de følgende Paragrapher, saa troer jeg, at han selder storligen, og jeg vil ansee det for meget betænkeligt for den danske Rigsdag at følge ham i disse Forslag. Jeg troer vel, at der kunde være Anledning for den danske Rigsdag — men det er et Spørgsmaal, som jeg ikke videre skal indlade mig paa at drøfte, da ingen Endringer i denne Retning ere foreslaaede — til at sige: som Forholdene nu staae, ville vi ikke indlade os paa at bevilge Udgifter, som vitterligt angaae Hertugdømmet Slesvig og ikke Kongeriget Danmark alene; men Rigsdagen kan aldeles ikke være besøjet til med udtryffelige Ord at sige, at den bevilger Noget for Danmark og Slesvig eller for Danmarks og Slesvigs og Holsteens og Lauensborgs Bedkommende.